

نویسنده: کتی کیلی (Kathy Kelly).

منبع و تاریخ نشر: کمان دریم « 2020-11-25 ».

برگردان: پوهندوی دوکتور سید حسام «مل» .

جنگ پایان ناپذیر در افغانستان مایه شرم برای امریکا است

The unending war in Afghanistan is America's shame

عکاسی توسط راوا

**People in the United States continue to pretend that the despair and futility
we've caused isn't our fault**

مردم در ایالات متحده همچنان وانمود می کنند که ناامیدی و بیهودگی ما
باعث تقصیر ما نیست.

Andrew Renneisen, Getty images « عکاسی توسط »

در اواخر هفته گذشته، از دوستان جوان داوطلب صلح افغانستان در کابل فهمیدم که یک گروه شورشی که به سمت مرکز شهر موشک پرتاب می‌کردند، به خانه یکی از اقوام داوطلب صلح اصابت کرد. که همه در داخل خانه کشته شدند. در «24» نوامبر خبر انفجار دو بمب در بازار بامیان، در مرکز افغانستان، رسید که منجر به کشته شدن حداقل چهارده نفر و زخمی شدن چهل و پنج نفر شد.

از زمان جمع‌آوری این امار ویا داده‌ها که از سال «2005» توسط سازمان ملل متحد صورت گرفته است؛ بیش از «26000» کودک درگذشته‌اند.

این انفجارها بدنبال حملات اخیر که هدف‌گیری افراد تیرانداز از بین بردن افراد ملکی ویا غیرنظامیان بود؛ در تاریخ دوم ماه نومبر؛ دست‌کم نوزده نفر محصل توسط تیراندازی افراد مسلح به پوهنتون کابل کشته و حداقل بیست و دوف نفر زخمی شدند. در «24» ماه اکتوبر؛ دست‌کم دوازده دانشجو جان خود را از دست دادند و بیش از «100» نفر دیگر به نسبت حمله شورشیان به یک مرکز آموزش خصوصی زخمی شدند.

یکی از دوستان افغان برای من نوشت: «اوضاع در کشور ما بسیار شدید و نگران‌کننده و ترسناک از آن است که من تصور میکنم از اینکه اکثراً حقیقت را کتمان میکنند ویا بدست کم میگیرند؛ و آن اینکه گزارشی تازه وجدیدی که توسط نهاد بنام (کودکان را محافظت کنید) «save the children» در مورد تخلفات علیه کودکان که از مناطق جنگی منشر شده میگوید: که بیشترین تخلفات در ارتباط به کشتار و معلولیت کودکان در افغانستان صورت گرفته است. طوریکه در سال «2019» در حدود «874» کودک کشته و «2275» کودک معلول و معیوب شده است.

قابل یادآوری است که امار و داده‌های جمع‌آوری شده از سال (2005) به این سو که بواسطه سازمان ملل متحد در افغانستان صورت گرفته است؛ نشان میدهد که در حدود «26000» کودک جان خود را به نسبت تشدید درگیری‌ها و خشونت در افغانستان از دست داده‌اند.

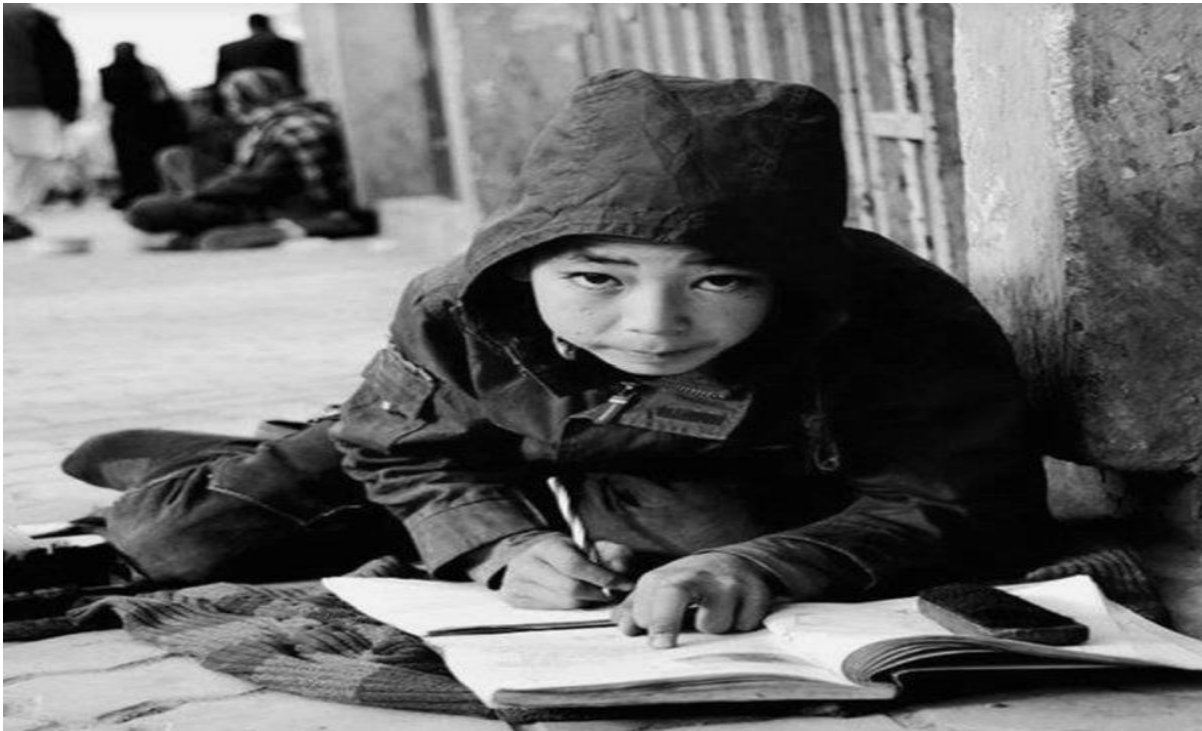
در زمان زعامت رییس‌جمهور آقای «دونالد ترامپ»؛ ایالات متحده در ماه فبروری سال «2020» توافقنامه «صلح» را با طالبان امضا کرد این توافق‌نامه مربوط به عقب‌نشینی نیروهای نظامی آمریکا از افغانستان و تعهد طالبان برای قطع ارتباط آنها با القاعده در افغانستان است - اما این توافقنامه تا هنوز به فراهم‌سازی زندگی مسالمت‌آمیز و نورمال دوباره مردم افغانستان کمکی نکرده است؛ چنانچه که یک گزارش سازمان ملل متحد نشان میدهد که طالبان روابط خود را با شورشیان و اغواگران قطع نکرده‌اند و تا هنوز که هنوز است این روابط دوام دارد.

اکنون، افغان‌ها با نبردهای مداوم بین گروه‌های شورشی، نیروهای آمریکایی، نیروهای دولت افغانستان، نیروهای «نا تو»، جنگ سالاران و شبه‌نظامیان مختلف قدرتمند افغان که توسط مافیاهای مختلف سازماندهی شده‌اند که صنعت دارو «مواد مخدره» و سایر شرکت‌های سودآور را کنترل می‌کنند، جنگ دارند. بر زمان زعامت رئیس‌جمهور «بایدن»، تصور میشود که ایالات متحده احتمالاً به عقب‌نشینی نیروهای اخیر «ترامپ» و حفظ حضور نیروهای خود در حدود «2000» نفر پای بند خواهد بود. اما «بایدن» اولویت را برای تشدید عملیات ویژه، نظارت و حملات هوایی بدون سرنشین نشان داده است. این استراتژی‌ها می‌توانند باعث طولانی‌شدن طالبان در توافق خود و طولانی‌شدن جنگ از طریق ریاست جمهوری دیگر شوند.

مجیب مشعل، خبرنگار نیویورک تایمز، که در کابل متولد شده وقتی اخیراً یکی از همکارانش با او مصاحبه کرد، او یادآوری می‌کند که در اوایل دهه «1990» پسر کوچکی بود که در جنگ داخلی در کابل زندگی می‌کرد، وقتی موشکها محله او را بمباران می‌کردند. گروه‌های طالبان با مجاهدین مختلف می‌جنگیدند **پدر مجیب** در خارج از خانه آنها یک باغ سبزی کشت کرد. یعنی که یک باغی داشتند که یک روز موشکی به باغ اصابت کرد و یک درخت سیب را از وسط برید و در عمق زمین فرو برد.

اما این موشک اصابت شده منفجر نشد .

مجیب به یاد می آورد که چگونه پدرش سالها منطقه ای که موشک اصابت کرده را آبیاری کرد ، امیدوار بود که بمب در نهایت زنگ بزند و هرگز منفجر نشود . اکنون او نگران است که افغانستان به سمت انفجار خشونت پیش رفته است . وی به **تایمز گفت:** "و ترس این است که در آن فضای جنگ ، اوضاع فقط شدیدتر می شود" "خشونت فقط شدیدتر می شود بی رحمی شدیدتر می شود . اگر این به یک درگیری نسلی دیگر وارد شود ، آنچه در طی چهل سال گذشته همچو ترس وحشت را دیده ایم ، در مقایسه با آنچه رخ خواهد داد ، کمرنگ خواهد بود" .

یک کودک کار « کارگر» که در خیابان کابل تحصیل می کند . « پاکه در روی سرک درس میخواند »

من اخیراً ویدئویی از سخنرانی را که در ماه ژوئن سال جاری توسط **دکتر ظاهر وهاب** ، استاد افغان در پورتلند ، اوریگان « شهری در ایالات متحده » ، که از شدت جنگ و خشونت در افغانستان تفصل نموده بود دیدم و شنیدم . در این ویدئو آمده است که او و همسرش مدت شش سال در آنجا یعنی در افغانستان زندگی کردند تا اینکه حدوداً یک سال پیش به این نتیجه رسیدند که اینجا برای آنها جای یا شهر غیر قابل زندگی است . **دکتر وهاب معتقد است** که هیچ راه حلی نظامی برای رفع مشکلات افغانستان وجود ندارد و از ایالات متحده می خواهد در اسرع وقت این کشور باید غیر نظامی شود . اما او همچنین آمده است که راه های رو به جلو را نیز ارائه دهد .

ایالات متحده علی رغم ناکامی ها ، باز هم بمباران مناطق غیر نظامی افغان را ادامه می دهد . در سال « 2019 » ، ایالات متحده « 7,423 » بمب و سایر مهمات را به افغانستان ریخت . **وهاب** خواستار تشکیل یک صندوق اعتماد چند ملیتی است تا به طور عادلانه به بازسازی در افغانستان کمک کند ، از جمله تلاش برای پاکسازی مین ها و تمیز کردن مهمات منفجر نشده . **میلیاردها دلار متناسب با مبالغی که برای تأمین بودجه جنگ هزینه می شود ، نیاز است . وی معتقد است که سازمان ملل متحد باید با تکیه بر کشورهای غیر « ناتو »** در افغانستان حضور صلح آمیز داشته باشد . انتشار "مقالات افغانستان" در اواخر سال گذشته ، عدم موفقیت ایالات متحده در انجام هر یک از مأموریت های اعلام

شده خود در افغانستان را برجسته کرد **جان سوپکو**، بازرس کل ویژه امور با زسازی افغانستان، اظهارات حیرت آور خود را نسبت به "سرسختی و سرسختی" که از سوی پرسنل نظامی و غیرنظامی ایالات متحده در افغانستان صورت میگیرد به حیث یک شاهد ابراز کرد.

از نظر غیرنظامیان افغان، جنگ مداوم به معنای ادامه سوگ، آوارگی و ناامیدی است. به دلیل عدم درآمد و حمایت از اعضای خانواده، بسیاری از از جوانان خانه داران افغان به شبه نظامیان پیوستند و حمایت خود را اعلام کردند و احتمالاً تمایل خود را برای جنگ یا حتی مرگ از دست دادند. از این رو پدید آمدن پلیس محلی افغانستان، شبه نظامیان بیشمار که برای جنگ سالاران مختلف، نیروهای جنگی دولت های افغانستان، از جمله "سربازان شبح" که فقط به نام ظاهر می شوند، شبه نظامیان آموزش دیده سیا و پیمانکاران نظامی که برای مناطق تحت اشغال «نا تو» کار می کنند، همه با همه در مقابل دشمن می جنگند. افغانستان دیگری است که در انتظار انفجار است برلشکر ارتش آمریکا، **دنی سجویسن**، بازنشسته، خاطر نشان کرد که در انتخابات سال «2020»، هیچ کدام از نامزدهای ریاست جمهوری هنجارهای موجود در مورد سیاست خارجی آمریکا را که مبتنی بر تهدید، زور و کشته شدن است، زیر سوال نبردند **دنی سجویسن** اطمینان می دهد که فشار برای تغییر، لزوماً باید از پایه ها یا از بنیاد جریان یا بد ایالات متحده مانند موشک در یک باغ در افغانستان فرود آمده است. این زنگ زندگی امتناع می کند، زمین را مسموم می کند و حتی رای دهندگان آمریکایی نیز نمی توانند آن را تحریک کنند. زندگی عادی نمی تواند با ما در آنجا ادامه یابد.

در همین حال، یک دولت ناگزیر به رهبری طالبان - که در حال حاضر کنترل بیشتر کشور را در دست دارد - متعصبانه و کشنده تر می شود. بسیاری از رای دهندگان آمریکایی و تعداد زیادی افغان هنوز متولد نشده بودند که جنگ فعلی توسط ایالات متحده در سال «2001» آغاز شده است. بیشتر مردم ایالات متحده مردم افغانستان را با بی تفاوتی مرگبار قلمداد می کنند. سال به سال، رئیس جمهور پس از رئیس جمهور، آمریکایی ها همچنان وانمود می کنند که ناامیدی و بیهوده ای که ما در افغانستان ایجاد کرده ایم، تقصیر ما نیست. ما خود را مسئول نمی دانیم. اما جنگهای ابدی، غیرقانونی و غیراخلاقی، اقتصاد ما و جامعه ما را نیز ورشکست می کند. پیمانکاران نظامی به نوعی مافیا تبدیل می شوند. آنها مانند بمبی در باغ ما هستند که ممکن است منفجر شوند. و برخلاف همتایان افغان ما بمبی نیست که بتوانیم از آن شکایت کنیم. بالاخره ما آن را یعنی آن بمب را در آنجا قرار دادیم.

Kathy Kelly (kathy@vcnv.org) co-coordinates [Voices for Creative Nonviolence](#).

----- **با تقدیم سلامها «2020-11-26»**